

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3833/2019
23.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Катарине Манојловић Андрић, Данијеле Николић и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ... и ВВ из ..., као правних следбеника првобитне тужиле пок. ГГ из ..., чији је заједнички пуномоћник Љиљана Божић, адвокат из ..., против туженог ДД из ..., као правног следбеника првобитно тужене пок. ЂЂ из ..., чији је пуномоћник Миодраг Жикић, адвокат из ..., ради утврђења по тужби и укидања права плодуживања по противтужби, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2988/19 од 17.05.2019 године, у седници одржаној 23.07.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2988/19 од 17.05.2019 године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2988/19 од 17.05.2019 године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 5625/18 од 11.10.2018. године, у првом ставу изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим су тужиоци тражили да се утврди да је њихов правни претходник пок. ГГ, по основу стицања у браку са пок. ЕЕ, постала власник половине гарсоњере број ..., у улици ... број ..., на кп. бр. .../... КО У другом ставу изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим су тужиоци тражили да се утврди да је делимично ништав уговор о поклону Ов .../... од 01.04.1997. године, закључен између ЕЕ као поклонодавца и ЂЂ, као поклонопримца, у делу којим је располагао уделом од 1/2 описане гарсоњере. У трећем ставу изреке, одбијен је као неоснован противтужбени захтев којим је тужени – противтужилац тражио укидање права доживотног плодуживања у корист ГГ, установљеног оспореним уговором о поклону. У четвртом ставу изреке, тужиоци су обавезани да туженом накнаде трошкове парничног поступка у износу од 49.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2988/19 од 17.05.2019. године, у првом ставу изреке, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена првостепена пресуда, у првом, другом и четвртном ставу изреке. У другом ставу изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужиоци су благовремено изјавили ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, као и на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужени је дао одговор на ревизију.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије цени Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд није прихватио предлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, будући да је спорно правно питање везано за конкретну чињеничну подлогу и решење спорног односа странака, а побијана другостепена пресуда је у складу са судском праксом и правним схватањима. Како је ревизија усмерена на разрешење конкретног спора у којој се указује на погрешну примену материјалног права, што није разлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења поднета је 27.01.2000. године, а противтужба ради укидања права плодуюживања 24.02.2000. године. Вредност предмета спора није означена, а судска такса није одређена, па се ни на тај начин не може утврдити вредност спора.

Према закључку Врховног касационог суда од 10.12.2019. године ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима у којима се тужбени захтев не односи на потраживање у новцу, предају ствари или извршење неке друге чинидбе ако тужилац у тужби или у току првостепеног поступка није означио вредност предмета спора, нити се она може утврдити на основу одређене или плаћене судске таксе.

Осим тога, будући да се вредност предмета спора у овом поступку не може утврдити преко висине плаћене паушалне таксе у смислу тарифног броја 7 Таксене тарифе из Закона о судским таксама, нити према одредбама чланова 21. – 27. тог закона, као вредност предмета спора узима се износ од 15.000,00 динара, на основу члана 28. Закона о судским таксама. Према члану 28. Закона о судским таксама, ако се по одредбама чланова од 21. до 27. тог закона не може утврдити вредност предмета спора, као вредност се узима износ од 15.000,00 динара, без обзира који је суд надлежан за решавање спора. Пошто вредност предмета спора од 15.000,00 динара очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан покретања поступка, то ревизија није дозвољена ни из овог разлога.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Како трошкови одговора на ревизију не представљају потребне трошкове ради вођења парнице у смислу одредбе члана 154. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у трећем ставу изреке.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић